

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 76.750 van 29 oktober 1998
in de zaak A. 75.837/VII-15.977.**

In zake : 1. Staf SEGERS,
2. Erik SEGERS,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en
E. EMPEREUR,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van ANTWERPEN.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Staf SEGERS en Erik SEGERS op 26 september 1997 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 10 juli 1997, waarbij hun beroep tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten van 2 december 1996 houdende de onontvankelijkheidsverklaring van de milieuvergunningsaanvraag voor het hernieuwen en het uitbreiden van een houthandel te Schoten, C. Neutjensstraat 26-32 en Kuiperstraat 47, onontvankelijk wordt verklaard;

Gelet op het arrest nr. 70.576 van 8 januari 1998 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt bevolen;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 21 augustus 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 oktober 1998;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. FLAMEY, die verschijnt voor de verzoekers, en van de Adjunct van de Directeur M. STABEL, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur P. SOURBRON, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 11 december 1997 in zijn eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten.

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt samengevat worden.

1.1. Verzoekers baten een houthandel uit te Schoten aan de Neutjensstraat 26/32.

De basisvergunning voor deze inrichting is op 21 november 1967 afgegeven door de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen. Het

voorwerp van deze vergunning betreft het exploiteren van een inrichting voor houtbewerking omvattende twee schaafmachines (11 pk en 5 pk), een lintzaag (10 pk), een cirkelzaag (5 pk) en een slijpmachine (1 pk). Deze vergunde inrichting is gelegen op de kadastrale percelen sectie C, nrs. 290/r/3, 284/m/2, 283/c/2 en d/2. Op 2 juli 1968 is nog een uitbreiding van de inrichting toegestaan met stapelplaatsen voor ongeveer 1.300 m³ hout. Beide vergunningen zijn verstreken op 21 november 1997.

1.2. In de loop van het jaar 1996 dienen verzoekers een milieuvergunningsaanvraag in voor het verder exploiteren en het uitbreiden van de houthandel. Het voorwerp van deze vergunningsaanvraag betreft een inrichting voor het mechanisch behandelen van hout, het lozen van huishoudelijk afvalwater, de opslag van 1.000 l mazout en de opslag van ongeveer 200 ton hout.

1.3. Bij besluit van 11 maart 1996 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten de vergunning te verlenen. Na beroep van de exploitant wordt dit weigeringsbesluit door de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen bevestigd op 8 augustus 1996. Tegen dat besluit wordt een beroep tot nietigverklaring ingesteld.

1.4. Met een brief van 23 oktober 1996 van de Milieu-inspectie van de AMINAL wordt de burgemeester van de gemeente Schoten verzocht om ten aanzien van de inrichting van verzoekers het toezicht uit te oefenen overeenkomstig artikel 58, 1°, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I).

1.5. Op 21 november 1996 dienen verzoekers bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeen-

te Schoten een milieuvergunningsaanvraag in voor het hernieuwen van de vergunning voor de bestaande inrichting. In concreto betreft het voorwerp van deze milieuvergunningsaanvraag : een inrichting voor het mechanisch behandelen van hout, de bovengrondse opslag van 1.000 l mazout, de opslag van 200 ton inheems en uitheems hout en het lozen van huishoudelijk afvalwater. Het omschreven voorwerp van deze vergunningsaanvraag is aldus identiek aan de kort voordien geweigerde vergunningsaanvraag. Alhoewel onder "voorwerp van de aanvraag" niet aangemerkt, bevat de nieuwe aanvraag tevens de uitbreiding van de inrichting.

1.6. In een op 20 november 1996 gedagtekend verslag -dagtekening die gelet op de datum van de vergunningsaanvraag op een materiële vergissing moet berusten- van de milieudienst van de gemeente Schoten gericht aan het college van burgemeester en schepenen, wordt een bespreking gewijd aan de nieuwe vergunningsaanvraag van de firma SEGERS. De gemeentelijke milieudienst stelt in dit verslag :

"De enige mogelijkheid om deze aanvraag niet te aanvaarden, is dit dossier onontvankelijk te verklaren. Indiener kan hiertegen in beroep gaan bij de Bestendige Deputatie (niet expliciet voorzien in Vlarem I, info juridische dienst Aministratie Brussel).

Tevens bevestigde deze juridische dienst, alsook de dienst vergunningen van de Bestendige Deputatie, dat mbt. dergelijke problematiek, er een hiaat in de Vlarem wetgeving is. Sensus stricto kan elke ondernemer zoveel dossiers naar believen indienen.

Juridisch gezien wordt er wel een fout gemaakt als dit dossier onontvankelijk wordt verklaard, gelet op het feit dat hier een 2^e klasse - inrichting betreft (ontvankelijk) en gelet op het feit dat het dossier volledig kan genoemd worden.

In de onontvankelijkheidsverklaring naar de ondernemer toe zal duidelijk de reden van het onontvankelijk verklaren, vermeld worden".

1.7. Met een besluit van 2 december 1996 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten wordt de milieuvergunningsaanvraag van

verzoekers onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd :

- "- Gelet op de Vlarem - vergunningsaanvraag d.d. 21/11/'96;
- Gelet op het Besluit van het College van burgemeester en schepenen d.d. 6/3/'96 waarbij de volgende rubrieken werden geweigerd : 3.2., 17.3.6.1.b., 19.3.2., 19.6.
- Gelet op het Besluit van de Bestendige Deputatie dd. 8/8/'96 waarbij het omstreden besluit werd bekrachtigd, en de aangevraagde rubrieken 3.2., 17.3.6.1.b., 19.3.2., 19.6., werden geweigerd;
- Gelet dat zowel uit de beslissing in eerste als in laatste aanleg blijkt dat de vestiging van hout-handel SEGERS, C. Neutjensstraat 26-32 te 2900 Schoten op deze locatie van zodanige aard is dat niet aan de vigerende wetgeving kan worden voldaan;
- Gelet op de nieuwe aanvraag d.d. 21/11/'96 voor de exploitatie van volgende Vlarem - rubrieken 3.2., 17.3.6.1.b., 19.3.2., 19.6.;
- Gelet op het feit dat de aangevraagde rubrieken van Vlarem 1 volledig overeenstemmen met de eerder geweigerde aanvraag;
- Gelet op het algemeen rechtsprincipe 'non bis in idem';
- Gelet op de beslissing van het College van burgemeester en schepenen d.d. 27/11/'96".

1.8. Op 23 januari 1997 stelt de burgemeester van de gemeente Schoten een verklaring "onontvankelijkheidsverklaring vergunningaanvraag klasse 2" op, luidend als volgt :

"De Burgemeester van de gemeente Schoten bevestigt dat de vergunningsaanvraag klasse 2 van de firma SEGERS, Constant Neutjensstraat 26-32 te 2900 Schoten in Collegezitting van 27/11/1996 onontvankelijk werd verklaard.

Gelet op het feit dat de procedure uit Vlarem I een bekendmaking van 'het onontvankelijk verklaren van een milieuvergunningaanvraag' niet voorziet, werd deze beslissing niet bekendgemaakt d.m.v. een aanplakking aan de zetel van de inrichting.

Art. 36 uit Vlarem I stelt immers : 'wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden, dan wordt de aanvrager binnen veertien kalenderdagen na indiening van de vergunningsaanvraag hiervan door het College van Burgemeester en Schepenen of de gemachtigde ambtenaar schriftelijk in kennis gesteld van de reden van de onontvankelijkheid'.

Dhr. SEGERS, exploitant van de inrichting, werd op 2 december 1996 aangetekend op de hoogte gebracht van deze onontvankelijkheidsverklaring van de milieuvergunningsaanvraag die op 21 november 1996 werd ingediend.

Deze onontvankelijkheidsverklaring was gestoeld op het feit dat :

- de ingediende vergunningsaanvraag volledig identiek was aan een vorige vergunningsaanvraag die het voorwerp uitmaakte van een weigeringsbeslissing en dit zowel in eerste aanleg (11.3.1996) als in beroep;

- hinder naar omwonenden toe nog steeds aanwezig is en dat deze vestiging op deze locatie van zodanige aard is dat niet aan de vigerende wetgeving kan worden voldaan;

- het algemeen rechtsprincipe 'non bis in idem' geldt".

Deze verklaring wordt op dezelfde datum toegezonden aan de raadslieden van verzoekers.

1.9. Op 19 februari 1997 tekenen verzoekers bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen beroep aan tegen de onontvankelijkheidsverklaring van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten van 2 december 1996. In dit beroepschrift wordt onder meer gesteld dat die beslissing in werkelijkheid een beslissing ten gronde uitmaakt, dat beide aanvragen niet identiek zijn, daar de eerste aanvraag werd ingediend op grond van de artikelen 5 en 36 van het Vlarem I en de tweede aanvraag op grond van artikel 39 van het Vlarem I en dat in het administratief recht het principe "non bis in idem" niet geldt.

1.10. Bij brief van 26 februari 1997 wordt namens de bestendige deputatie aan verzoekers medegedeeld dat hun beroep ontvankelijk en volledig is bevonden.

1.11. In het kader van de beroepsprocedure worden diverse adviezen uitgebracht.

- In het advies van de Vlaamse Milieu-maatschappij wordt verwezen naar het gunstig advies voor het lozen van huishoudelijk afvalwater uitgebracht in het kader van de vorige identieke milieuvergunningsaanvraag.

- Het bestuur milieuvergunningen - buitendienst Antwerpen - stelt op 25 maart 1997 voor om het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren op grond van volgend motief :

"Het ontvankelijk verklaren van een vergunningsaanvraag kan enkel gebeuren overeenkomstig het bepaalde in art. 5 van Vlarem I. Het betreft hier administratieve vereisten waaraan dient voldaan te worden. Door het feit dat art. 5 geen bepalingen bevat die het opnieuw indienen van een vergunningsaanvraag na een weigeringsbesluit verbieden en doordat er in de 'ontvankelijkheidsverklaring' van 23.01.1997 zelfs verwezen wordt naar de aanwezige hinder naar omwonenden kan gesteld worden dat het ontvankelijk verklaren van de aanvraag niet gebeurde op basis van de vereisten volgens art. 5 en dat deze 'ontvankelijkheidsverklaring' zelfs reeds een verkapte beslissing ten gronde inhoudt".

- In het advies van 29 april 1997 verwijst de AROHM naar haar ongunstig advies van 24 mei 1996, uitgebracht in het kader van de vorige gelijkaardige milieuvergunningsaanvraag.

Het advies van de Provinciale Milieuvergunningscommissie, uitgebracht in haar zitting van 24 juni 1997 luidt als volgt :

"Vermits noch het Milieuvergunningsdecreet, noch Vlarem I een beroepsmogelijkheid voorzien tegen een ontvankelijkheidsverklaring zoals bedoeld in art. 9 § 5 (MVD), respectievelijk art. 36, 1° (Vlarem I), oordeelt de PMVC dat zijzelf onbevoegd is om te adviseren, de bestendige deputatie om ten gronde uitspraak te doen. In deze materie staat enkel de procedure bij de Raad van State open waar de schorsing, respectievelijk vernietiging van de collegebeslissing kan gevorderd worden".

1.12. Met een besluit van 10 juli 1997 beslist de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen om het beroep van verzoekers onontvankelijk te verklaren. Als motivering wordt opgegeven :

"Overwegende dat het standpunt van de PMVC wordt gevolgd, waarbij gesteld werd dat de bestendige deputatie in casu onbevoegd is om ten gronde een uitspraak te doen, gelet op het feit dat noch het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 (MVD), noch Vlarem I een beroepsmogelijkheid voorzien tegen een onontvankelijkheidsverklaring, zoals bedoeld in artikel 9 § 5 (MVD), respectievelijk artikel 36,1° (Vlarem I);

Overwegende dat de beslissing van het schepencollege van 2 december 1996 enkel kon aangevochten worden via een schorsings- en/of vernietigingsprocedure voor de Raad van State".

2. De rechtspleging.

2.1. Overwegende dat verzoekers in hun memorie van wederantwoord vragen dat de memorie van antwoord uit de debatten zou worden geweerd, omdat geen origineel exemplaar van de memorie van antwoord werd neergelegd, de neergelegde memorie enkel werd ondertekend door een ambtenaar die niet aantoonde over de vereiste hoedanigheid te beschikken, en de memorie niet ondertekend werd door de provinciegouverneur;

2.2. Overwegende dat op de door de verwerende partij neergelegde voor eensluidend verklaarde afschriften van de memorie van antwoord boven de naam van de provinciegriffier en van de gouverneur telkens de afkorting "w.g." is aangebracht hetgeen volgens Van Dale - Groot Woordenboek der Nederlandse Taal staat voor "was getekend"; dat verzoekers de neergelegde afschriften niet van valsheid hebben beticht; dat de verwerende partij op vraag van het bevoegd lid van het auditoraat op 9 september 1998 de door de provinciegriffier en gouverneur getekende memorie van antwoord heeft neergelegd, die volledig overeenstemt met de neergelegde

afschriften ervan; dat aldus de belangen van verzoekers geenszins werden geschonden doordat zij bij de raadpleging van het administratief dossier ter zitting niet de originele memorie van antwoord hebben kunnen inkijken; dat dienvolgens er geen reden is om de memorie van antwoord uit de debatten te weren;

3. De gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoekers een eerste middel ontlenen aan de schending

"van de artikelen 23, § 1 en 24 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, van de artikelen 39, 49, § 1 en 50, 1° en 3° van het Besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I), van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, en het materieel motiveringsbeginsel,

doordat de bestreden beslissing het beroep van verzoekers onontvankelijk verklaart in navolging van het standpunt van de provinciale milieuvergunningscommissie, overwegende 'dat de bestendige deputatie in casu onbevoegd is om ten gronde een uitspraak, gelet op het feit dat noch het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985, noch Vlarem I een beroepsmogelijkheid voorzien tegen een onontvankelijkheidsverklaring zoals bedoeld in artikel 9, § 5 van het Milieuvergunningsdecreet en artikel 36, 1° van Vlarem I',

terwijl voormeld artikel 23, § 1 van het Milieuvergunningsdecreet een algemene draagwijdte heeft en bepaalt dat 'tegen elke beslissing over vergunningsaanvragen in eerste aanleg genomen door het college van burgemeester en schepenen, kan beroep worden ingediend bij de bestendige deputatie van de provincieraad' (...), hetgeen herhaald wordt in artikel 49, § 1 Vlarem";

dat zij daarbij onder meer betogen :

"2. Verwerende partij houdt in de bestreden beslissing voor dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen d.d. 2 december 1996 slechts een besluit in de zin van artikel 9 van het Milieuvergunningsdecreet en artikel 36, 1° Vlarem zou zijn, te weten een beslissing van het college of

diens gemachtigde ambtenaar over de ontvankelijkheid en/of volledigheid van de aanvraag overeenkomstig het bepaalde in artikel 5 van Vlarem I, genomen binnen de veertien kalenderdagen na het indienen van de vergunningsaanvraag.

Tegen zulk een 'onontvankelijkheidsverklaring' zou geen beroepsmogelijkheid bij de bestendige deputatie openstaan.

Welnu, zoals verzoekende partijen hebben uiteengezet in hun beroepsschrift bij de bestendige deputatie en zoals ook de Afdeling Milieuvergunningen in de bestreden beslissing erkent, is de beslissing van het college van burgemeester en schepenen d.d. 2 december 1996 niet slechts een beslissing over de ontvankelijkheid en volledigheid van de aanvraag.

Overeenkomstig artikel 36, 1° Vlarem I dient elke aanvraag onderzocht te worden op haar volledigheid en ontvankelijkheid 'overeenkomstig het bepaalde in artikel 5'.

De beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag d.d. 2 december 1996 verwijst echter nergens naar de bepalingen van artikel 5 Vlarem I, waaruit zou blijken dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn. Evenmin verwijst de beslissing naar artikel 6 Vlarem I, waarin de bevoegde overheden worden aangeduid, bij wie de vergunningsaanvragen moeten worden ingediend.

De bestreden beslissing maakt bijgevolg geen regelmatige beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag uit, te meer nu artikel 36, 1°, b) oplegt dat de beslissing de reden van onontvankelijkheid moet vermelden en gebeurlijk de overheid die bevoegd geacht wordt, moet aanduiden.

Integendeel blijkt dat de bestreden beslissing in feite een beslissing ten gronde uitmaakt.

In de brief d.d. 2 december 1996 van de gemeente Schoten met als hoofding 'Besluit onontvankelijkheidsverklaring van de milieuvergunningsaanvraag ingediend door houthandel Segers, C Neutjensstraat 26/32 te Schoten op 21 november 1996' wordt als motief voor de 'onontvankelijkheid' van de aanvraag vooreerst opgegeven 'gelet op het feit dat de aangevraagde rubrieken van Vlarem I volledig overeenstemmen met de eerder geweigerde aanvraag;'. Het feit dat de aanvraag identiek zou zijn aan de vroegere - geweigerde - aanvraag, quod non, maakt noch een wettelijke onontvankelijkheidsgrond uit, noch een weigeringsmotief ten gronde.

Verder stelt de brief : 'Gelet op het algemeen rechtsprincipe 'non bis in idem'. Deze overweging maakt evenmin een wettelijke onontvankelijkheidsgrond uit, noch een weigeringsmotief ten gronde. Tot slot verwijst de brief naar 'de beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen d.d. 27/11/'96'.

Wat deze beslissing van 27 november 1996 inhoudt, wordt vermoedelijk verduidelijkt in de brief en de

verklaring van de burgemeester van de gemeente Schoten d.d. 23 januari 1997 waarin de burgemeester zegt (...) :

'Deze onontvankelijkheidsverklaring was gestoeld op het feit dat :

- de ingediende vergunningsaanvraag volledig identiek was aan een vorige vergunningsaanvraag die het voorwerp uitmaakte van een weigeringsbeslissing en dit zowel in eerste aanleg (11/3/1996) als in beroep;

- hinder naar omwonenden toe nog steeds aanwezig is en dat deze vestiging op deze locatie van zodanige aard is dat niet aan de vigerende wetgeving kan worden voldaan';

- het algemeen rechtsprincipe 'non bis in idem' geldt.

Bijgevolg blijkt dat het college van burgemeester en schepenen de aanvraag wel degelijk ten gronde onderzocht heeft, nu zowel de feitelijke omstandigheden (vermeende hinder) als de reglementering terzake onderzocht werden. Dit onderzoek werd echter gevoerd zonder de wettelijke waarborgen eigen aan de administratieve aanvraagprocedure.

Gelet op het feit dat de beslissing van 2 december 1996 in feite een beslissing ten gronde over de aanvraag uitmaakt, staat tegen deze beslissing wel degelijk administratief beroep open op grond van artikel 23 van het Milieuvergunningsdecreet en artikel 49, § 1 van het Vlarem I, die een algemene draagwijdte hebben en de veruitwendiging zijn van een algemeen rechtsprincipe";

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord betwist dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 2 december 1996 een beslissing ten gronde inhoudt daar er geen adviezen werden gevraagd noch een openbaar onderzoek werd georganiseerd; dat zij doet gelden dat tegen een beslissing van het college van burgemeester en schepenen houdende een onontvankelijkheidsverklaring van de vergunningsaanvraag geen administratief beroep openstaat;

3.3. Overwegende dat verzoekers in hun memorie van wederantwoord verwijzen naar hun verzoekschrift, naar het auditoraatsverslag in de schorsingsprocedure en naar het schorsingsarrest van 8 januari 1998;

3.4. Overwegende dat luidens artikel 36, 1°, a) van het Vlarem I het college van burgemeester en schepenen of de door hem daartoe gemachtigde ambtenaar van de gemeente de vergunningsaanvraag en haar bijlagen onderzoekt op haar ontvankelijkheid en volledigheid overeenkomstig het bepaalde in artikel 5; dat het onderzoek naar de ontvankelijkheid voorgeschreven bij evengenoemd artikel 36, 1° in essentie een onderzoek bevat naar de bevoegdheid van het college om over de milieuaanvraag te beslissen, waarbij hij gebruik maakt van de verplichte vermeldingen voorgeschreven bij artikel 5 van het Vlarem I; dat in het verslag van de gemeentelijke milieudienst voorafgaand aan de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 2 december 1996 uitdrukkelijk is gesteld dat het aanvraagdossier "volledig kan genoemd worden"; dat zowel uit dat sub 1.7. geciteerde besluit van het college van burgemeester en schepenen als uit de daaropvolgende "ontvankelijkheidsverklaring vergunningsaanvraag klasse 2" blijkt dat de ontvankelijkheidsverklaring louter werd ingegeven door de vaststelling dat de aanvraag qua voorwerp identiek was aan een eerder geweigerde aanvraag en dat de milieuhygiënische beoordeling van de inrichting sedert die weigering geen wijziging heeft ondergaan; dat die redengeving meer inhoudt dan een strikte administratieve beoordeling van de vergunningsaanvraag op het vlak van de bevoegdheid of van de volledigheid op basis van de door artikel 5 van het Vlarem I mede te delen gegevens; dat gelet op haar inhoud, die beslissing in wezen neerkomt op een beoordeling ten gronde waartegen administratief beroep openstaat; dat daaraan geen afbreuk doet het gegeven dat het college van burgemeester en schepenen geen openbaar onderzoek heeft georganiseerd en niet de vereiste adviezen heeft ingewonnen; dat de verwerende partij zich dan ook ten onrechte heeft beroepen "op het feit dat noch het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 (MDV), noch Vlarem I een beroepsmogelijkheid voorzien

tegen een onontvankelijkheidsverklaring, zoals bedoeld in artikel 9, § 5 (MDV), respectievelijk artikel 36, 1° (Vlarem I)", om tot haar onbevoegdheid te besluiten om in hoger beroep uitspraak te doen over de milieuvergunningsaanvraag van verzoekers; dat het middel in de besproken mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 10 juli 1997, waarbij het beroep van Staf SEGERS en Erik SEGERS ingediend tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten van 2 december 1996 houdende de onontvankelijkheidsverklaring van de milieuvergunningsaanvraag voor het hernieuwen en het uitbreiden van een houthandel te Schoten, C. Neutjensstraat 26-32 en Kuiperstraat 47, onontvankelijk wordt verklaard;

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van het annulatieberoep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig oktober 1900 achtennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.